

**Convé que ho
vegeu**

El verb *veure*, de significació tan elemental, presenta, en la seva conjugació, un gran nombre de formes que no són sinó simples variants dialectals. Però en la llengua literària o, si es vol, en la llengua comuna escrita, aquestes variants es redueixen a un curt nombre de formes, i algunes que sovint hi apareixen, especialment en els temps de l'imperatiu i del subjuntiu, no es deuen pas als fets dialectals sinó, simplement, a errors gramaticals. No es tracta, per tant, en el que ara direm, de retreure l'ús que encara fan molts escriptors d'algunes d'aquestes formes dialectals, al qual tenen un dret reconegut per tothom, especialment quan són les pròpies dels grans dialectes de la llengua; sinó d'assenyalar l'ús indegut i força freqüent de certes formes que, com hem dit, no es pot justificar aduint la varietat dialectal.

Recordem, doncs, que la llengua literària admet dues formes diferents per a la segona persona del singular i dues més per a la segona del plural de l'imperatiu. Són, respectivament, *vegeu* i *vegeu*, i *vegeu* i *vegeu*. Les primeres, és a dir, les del singular, són sobretot usades en frases més o menys exclamatives, com *Veu que no calguis!*; però les altres dues, —les del plural— apareixen molt sovint en la llengua escrita, per exemple en aquells casos en què l'autor vol menar l'atenció dels lectors a un punt o detall determinat. La forma que es considera principal és la que presenta la *g* irregular, usada molt sovint abreujadament: *Veg*, pàgina 25. Però són molts els qui, segurament d'una manera espontània, opten per la forma pura, en frases com *Veieu ara un cas diferent* o *Veieu el que passa si operem a la inversa*, la qual cal, per tant, respectar. En canvi, en la primera persona del plural, s'admet una forma única, amb la *g* irregular, això és, *vegem*. Per tant, una frase com *Veiem-ho de més a prop* ha d'ésser necessàriament esmenada: cal dir *Vegem-ho de més a prop*.

Anàlogament s'esdevé amb les formes del present de subjuntiu, que presenten totes elles una *g* irregular. Tanmateix, molt sovint llegim oracions com *Convé que ho veiem un altre cop* o *Cal que ho veieu vosaltres*, amb un ús incorrecte de les formes del verb *veure*. La norma pràctica més útil és la guia de les formes del singular: si diem *Convé que ho vegis tu*, hem de dir *Convé que ho vegem un altre cop* i *Cal que ho vegeu vosaltres*.